

חברי קיבוץ אדונים משתתפים בעיתוןיהי במתכונת "העולם הזה" לא צריך כבר לקרוא בהיחבא

מי שיהיה נקלע ביום השישי לפני שבוע אל אולם הספורט של בית עליית-הנוער בקיבוץ אלונים, היה יכול לקבל את הרושם שבמקום נערכת תערוכת האולם הוצגו מעל גבי פרגודים מיוחדים כמאה שערים שונים (קדמיים ואחוריים) של השבועון המסויים. על קיר ענק התינוססו כמה סמלים גראפיים מוכרים, שר הפכו כבר לתווי-זהות של העולם הזה, כמו האריה השואג עם סיסמת ללא מורא וללא משוא פנים, הכוכב עם הסקופ בתיכו, הסימן הגראפי של מדור ההורוסי קופ והפתיה של דף תשקיף.

לא היה זה עוד סימפוזיון במסגרת הי וויכוחים והמשפטים הציבוריים הנערכים מדי פעם בהתישבות העובדת ושבת-מרכוס עומד העולם הזה. חברי קיבוץ אלונים (השייך לקיבוץ-המאוחד, ושמו שורבב לא מכבר לכותרות בקשר לפרשת אוטור קארס), החליטו פשוט לקיים ערב תרבות של עיתוןיהי במתכונת העולם הזה, תחת הכותרת האלון הזה, כשהכוננה איינה וחלילה, ליגאל אלון.

כ-250 מחברי הקיבוץ, שישבו ליד שולחנות עם כיבוד, השתתפו במעין ישיבת מערכת המוגינת של עיתוןיהי שהורכב לפי מדורי העולם הזה. כך, למשל, התחיל הדיון העליון בבחירת השער הקדמי של העיתון המקומי. מארגני הערב הקרינו לי משתתפים ארבע הצעות שונות לשערים קדמיים ובהרמת ידיים בחרו חברי קיבוץ בוץ את השער הנראה להם ביותר: תמונתו של האקונום של הקיבוץ, עקיבא שפר, כשאלה נלות הכותרות, לאן נעלי מו הכלבים באלונים — תעשיית קציצות מפוקפקת — נחקר על שחיתות.

במסגרת מדור תשקיף הוקרנו שקופיות שצולמו כמה חודשים קודם לכן באיור המשק בלוויית התחזית: כאן תקום בריכת-שחייה ברוצאה של 100 אלף ל"י, דבר שהוגדר על-ידי עורכי האלון הזה

אותו יום מקרוב. מרבית הצילומים שהיו פיעו בעתוני העולם, בהם נראים קטעי המשאומתן בין נציגים גרמניים לבין החוטפים, צולמו על ידו.

לא היה כמעט מדור ממדורי העולם הזה שלא שימש את חברי קיבוץ אלונים לצרכיהם המקומיים. במדור ההורוסקופ למשל, הוקרנו שקופיות של בנות משק הרות כשצוות של אסטרוולוגים מקומיים מתבקש לנחש את מין היילוד, ואילו לצורך השער האחורי נבחרו תמונות ש צולמו בכריכת-השחיה של הקיבוץ. החבר

שלמה לוי (מימין) מספר על אסון מינכן סקופ אמיתי

לתת לכם שום מידע. כל היום צילצלו אלי משרד-הבריאות והזהירו אותי לא לדבר דבר על בית-החולים. אישיות בכיר רה התקשרה איתי והבטיחה שהכל יסודר רק שלא אדבר איתכם. דבר אחד אני יכול לומר: הודות לכם יפטיקו הילדים הנמר צאים כאן, וילדים רבים נוספים, לסבול. הייתי בטוח שיאשרו לי את פתיחת הבנין החדש רק באפריל של השנה הבאה. מחשבה זו לא נתנה לי לישון בלילות. לעבור עוד חורף בבנין הישן נראה לי ממש טראגי, שם אי-אפשר להדליק תנור. יש לנו ענין עם ילדים חולים במחלות נפש, תגורים עלולים להיות סכנה לחייהם.

"כמה דקות לפני שבאת לכאן", אמר הד"ר סקלי לכתב העולם הזה, "התקשרו אלי משרד-הבריאות ואמרו לי שהכל כבר סודר בוועדה-השרים. אם לא הייתם מתערבים אני בטוח שהענין היה נסחב עוד חצי שנה."

ביקשנו לברר במשרד-הבריאות אם אומנם כך הדבר. "נכון", אמר דובר-המשרד, "הנושא הועלה בוועדה-השרים ביום רביעי. זה לא נכון שהוא הועלה בלחץ העולם הזה. הוא היה נדון ממילא, אם לא ביום רביעי זה או ביום רביעי אחר."

בעיתון משתקף טיפול העולם הזה בפ"רשה בסיפור של חצי טור במדינה בסך הכל. אבל לגבי עשרות ילדים חולים וסובלים הוא מתבטא בשינוי מהותי בתנאי חייהם.

מהדורה אדונית של ה.ה. מה עשה האקונום?

מנהל מחלקת הילדים בבית-החולים. זה לא יכול היה לעשות זאת ללא אישור משרד-הבריאות. משרד-הבריאות אסר על המנהל לדבר עם הכתב. הכתב פנה בעצמו למשרד-הבריאות ביקש רשות לבקר בבית-החולים. "אי-אפשר בשום פנים ואופן", אמר דובר המשרד, "זה הרי בית-חולים לחולי-נפש". למרות האיטור ערך הכתב ביקור במקום.

כאשר פגש הכתב לבסוף במקום את מנהל מחלקת הילדים, הד"ר ג'ורג' סקלי, אמר הרופא הוותיק: "קיבלתי הוראה לא

תערוכת שערי "העולם הזה" בקיבוץ אדונים הזקנות לבשו בגדיים

רות הוותיקות של הקיבוץ נראו בתמונות אלה בבגדיים, קצרו תשואות וצחוקים מקהל הצופים.

לנו, כמובן, לא היה כל חלק בערב זה. שמחנו על קיומו. הייתה זו עדות נוספת להשתרשות של העולם הזה בהווי החיים הישראלי. אפילו בקיבוץ של הקיבוץ-המאוחד, שעוד לפני 15 שנים היו צריכים לקרוא בו את העולם הזה בהיחבא.

מה האלון הזה? "העולם הזה" אני רוצה להפנות את תשומת-ליבך לסיפור קטן המתפרסם בגיליון זה במדור במדינה בעמוד 36. זהו סיפור קצר, לא סנסציוני, המספר כיצד נגרם סבל לילדים טעוני-טיפול, בגלל מחלוקת בירוקרטית בין משרדי הממשלה.

לסיפור זה, כמו כמעט לכל סיפור אחר המתפרסם בעולם הזה, יש גם סיפור שמאחורי-הסיפור.

היו אלה הוריהם של הילדים הסובלים שהזעיקו את כתב העולם הזה להתריע על השערוריה. הכתב ביקש לדבר עם

כ-שערוריה. חברי המשק יכלו להיות עדים לכך כי נבואת דף תשקיף התגשמה: כבר הוקמה הבריכה.

הכתבה המרכזית של האלון הזה היתה כתבה עתונאית מובהקת שאף עתון חדשות לא היה מתבייש בה. היה זה סיפורו של חבר המשק שלמה לוי. לוי, שהשתלם במשך שלוש שנים בטל-וויזיה בתחנת הטלוויזיה הגרמנית בשוטר גארט, הגיע לכפר האולימפי במינכן כי כתב-צלם של הטלוויזיה הגרמנית וכאיש קשר ומתורגמן למשלחות ישראל, קאמר רון וצ'אד. הוא עצמו התגורר בתקופת המשחקים האולימפיים בביתן הישראלי סמוך לראש המשלחת הישראלית. כאשר פרצו אנשי ספטמבר השחור אל הבנין, סיפר לוי, הוא ישן בחדרו ולא שמע דבר ממה שהתרחש. רק מאוחר יותר התעורר משנתו אחרי שמקול-יש"ר ראל התקשרו אליו טלפונית כדי להיוודע מה מתרחש בביתן.

לוי שמסר פק אן מה מתרחש התמקם על מרפסת סמוכה וצילם את מאורעות

העולם הזה